

Mlado Jutro

Št. 37.

V Ljubljani, dne 11. septembra

1938

**Naš ljubi mladi kralj,
ki je 6. t. m. praznoval svoj rojstni dan**

Pizmarji

(Iz knjige »ZADNJI PRERIJSKIH LOVCEV«, ki jo je napisal Zane Grey)

»Naj vas vrag vzame z vašimi nadutimi in pasjeuhimi Indijanci vred!« je zakričal Rea. »Našel sem moža svojega kova, rojaka — in z njim grem.«

Pri tem je odrinil nekaj vsiljivih, zibalastih Indijancev tako malo nežno, da so se prevrgli v travo.

Polagoma je množica narasla in obrobila brežino.

Jones je uvidel, da je po poznem, srečnem naključju naletel na enega iz-

imenoval »Buff« Jones. Bil je stari Jim Bent.«

»Spominjam se Jima«, je rekel Jones. Bili ste torej Jimov tovariš. To bi bilo za vas priporočilo, če bi katerega rabili. Toda način, kako ste vrgli Indijanca v vodo, me je popolnoma prepričal.«

Kmalu se je Rea izkazal kot mož hitrega dela in redkih besedi. Z deskami, ki jih je imel Jones v čolnu, je zvi-

med redkih svobodnih trgovcev te pokrajine. Ti svobodni trgovci so bili po načinu svojega poklica — da so namreč kljubovali družbi z ozirom na trgovanje s krznom ter na lastno pest nastavljali in trgovali — trdo, neustrašno ljudstvo. Rea je pomenil za Jonesa več ko ducat navadnih ljudi. Poznal je navade severa, jezike posameznih plemen, navade živali, znal je ravnati s psi. Kmalu se je pokazalo, da je spreten kovač in tesar.

»To je moja prtljaga«, je rekel in izpraznil vsebino vreče. Ta vsebina je bila polomljena sekira, nekaj jeklenih pasti, nekoliko orodja, škatla z različnimi rečmi, ki jih rabi zankar in nekaj obleke iz flanel.

»Tatinski rdečkožci«, je pripomnil, da bi opravičil svojo revščino. »Nikakva zajetna prtljaga. Toda za vas sem pravi mož. Poleg tega sem imel tovariša, ki vas je poznal s prerij in vas

šal čolnovo krmo in zapogo, da ne bi vanj udarjala voda v rečnih brzicah. Naredil je krmilo in dva nekoliko okorna jermena ter porazdelil tovor tako, da je bilo v plovilu več prostora.

»Buff, vihar se nam bliža. Postavite šotor in prižgite ogenj. Napravila se bova tako, ko da hočeva ostati čez noč. Indijancem se niti sanjalo ne bo, da bova po nastopu teme poizkusila pluti po reki. Na skrivaj jo potegneva.«

Sonce se je zasenčilo. S severa so se podili oblaki. Mrzel veter je tresel vrhove smrek. Dež je pričel liti v curkih. Ob nastopu noči ni bilo videti niti enega Indijanca več. Zatekli so se v hiše. V šotorih in velikih kladarah trgovske družbe so migotale luči. Jones se je pozno v noč plazil okrog in oprezoval. Nato ga je ledeno mrzli dež pregnal nazaj v varstvo šotora. Ko je prišel do taborišča, je videl, da je Rea podri šotor in da čaka nar

»Proč!« je rekel trgovec.

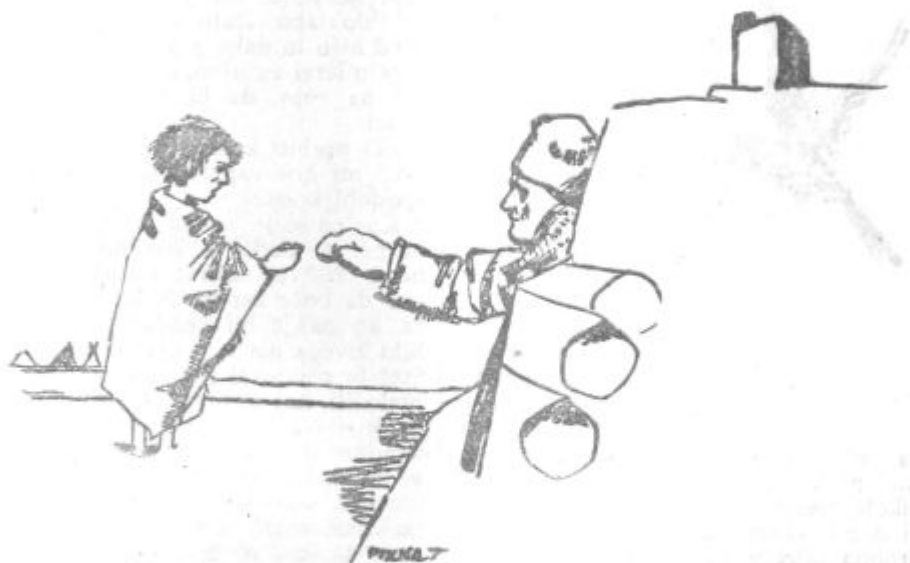
Coln je zdrknil v tok, ne da bi naredil več šuma ko plavajoče pero ter plaval dalje, dokler niso mežikajoči ognji utonili v temini. Kot vse hitre vode, je tudi Suženjska reka imela ponoči mrmrajoč glas. Momljala je svojo hitrost, svojo zamolčljivost, svojo grožnjo, svoj smisel. Oba čolnarja, eden pri krmlilu, drugi pri veslih, sta obrnila obličji v žalostni dež in opazovala temno progo drevja na obali.

Na Jonesova ušesa je zadonel glasneje ko vihar nek drug šum. Neprestan, srdit in pridušen, kakor kotalenje ogromnih koles. Ta šum mu je bil znan

bruhanila v zadnji trmasti krik. Neposredno je menjala tok. Struja je postala počasnejša. V kadeči se daljavi je utonilo bučanje brzic.

Okrog polnoči se je nevihta polegla. Mračni oblaki so se raztrgali. Izza njih so pokukale bleščeče modrikastobebe zvezde in omahljiv mesec. Njegova luč je posrebrila vrhove smrek in se včasih skrila za črne veje, podobna svetlim biserom na črnem traku.

Jones, ki je bil vse življenje moš prerij, je začudeno ogledoval z mesečno obsijano reko. Videl je, kako je potemnela in se zasenčila pod mračnimi granitnimi stenami, kjer je kipela v

Bil je edina stvar, ki mu je tekom dolgega, nevarnosti polnega življenja poglala pohrbtu mrzel, ščemeč srh. Mnogokrat mu je tako bobnenje naznanilo na Athabaska-reki bližino strašnih in nevarnih brzic.

»Hel — Bent, brzice«, je zakričal Rea. »Divja voda, toda nič skal.«

Mrmranje je prešlo v bobnenje, bobnenje v tulenje, ki je ves zrak napolnilo s svojo strašno silo. Tenjeviti svet se je zdel ves obvladan od bičanja vetra, šumenja dežja in bučanja naliva. Coln je zdrknil navzdol in se prevesil navzgor. Srečeval je sunek za sunkom, se poganjal proti skakajočim, motno belim valovom in plesal vedno dalje v votlo, nadzemeljsko zmešnjavo glasov, premetavan in gnan v črno zmedo, v katero je tu pa tam vendar le šinil mračen pramen luči. Nato je reka

vtlem hrupu in grgranju. Ponovno je v tihem nočnem vetru začul daljno gromenje. Prikazali so se visoki, skalnat bregovi. Zakrili so blede luč in reka se je zopet zožila. Zijajoče luknje, grgrajoči vrtinci so se odprli in se poganjali poleg čolna naprej.

Coln je lefel dalje. Daleč spredaj se je z luninimi žarki poigralval strmi hrbet dolgih sivih valov. Suženjska reka je drla svoji svobodi nasproti po razorani, s kamenjem obloženi strugi. Ni si privoščila počitka. Okrasila je svoje črne, bleščeče obrežne stene z belo penečo vodo.

Dežela pižmarjev

Dolga je bila pot od sončnega junija v Fort Chippewayanu do mračnega oktobra ob Velikem Suženjskem jezeru. (Dalje prihodnjik)

Josip Vandot:

Kos, ki poje po zimi

V davnih časih — tedaj menda še naših starih očetov ni bilo na svetu — je živel v gorskem gozdu kos, ki so se mu čudili vsi ptiči. Saj ni prepeval, da bi se morali čuditi njegovemu glasu. Bil je popolnoma mutast in še pomladi ni zapel kakor vsi drugi ptiči. A tudi njegova obleka ni bila Bog si ga vedi kako lepa. Bila je pač črna, a pol-

na belih in zlatih madežev, da se je zdel ptičem naravnost grd. Gnezda ni nikoli gradil. Čemu tudi? Saj družice ni dobil nikoli, da bi z njo lepo valil drobna jajčeca. Izogibale so se ga, ker je bil mutast in belo in zlato pikčast. Zato pa je moral postati samotar.

V hudi zimi, ko v gorskem gozdu še za penico ni bilo dovolj živeža, se je sestradani kos zaletel v samotno vas pod goro. A še isti dan se je ujel v staličo, ki jo je Anžetov Štef nastavil na hruški za skednjem. Štef je od veselja ploskal z rokami, ko je nesel čudno pikčastega ptiča v izbo in ga zaprl v prostorno kletko, ki je visela na steni, nedaleč od peči in prav nasproti v ledenimi rožami pokritemu oknu.

No, kos je bil samotar in še malo mu ni bilo mar, da je zaprt v kletki. Bilo mu je toplo in živeža mu ni zmanjkalo nikoli. Štef ga je krmil in skrbel zanj, da zanj še pomlad ni mogla skrbeti bolje. Navadil se je Štefa, a tudi Štef se je navadil njega. Kletko je že pušal odprto, da je kos frfotal po izbi, kolikor se mu je poljubilo. Iz izbe se ni premaknil nikamor, pa najsi so bila

okna na stežaj odprta. In čemu naj se gane? Saj je bil samotar in ni imel v gozdu ničesar in nikogar, kateremu na ljubo naj bi pobegnul.

Štef je pričakoval, da kos pomladi zapoje, kakor zapoje vsi kosi. A naj se je pomlad zunaj še tako smejala, je kos vendar molčal in je le včasih odprl kljun, kakor da se prizadeva, da bi v resnici zapel.

To se je Štefu zdelo na vso moč čudno. Pa se je domislil, da kos zaradi tega ne poje, ker je ujet in zaprt v zatohlo izbo. Zato ga je izvabil ven pred hišo in dalje v gozd. Kos je sicer veselo letal za njim, a nikoli se ni vsedel na vejo, da bi vsaj za trenutek zapel.

»Ti prebiti kos!« se je razjezil Štef. »Ali mi boš zapel, kakor se pomladi spodobi kosu?«

Kos pa se je vsedel pred njim na tla in ga je gledal s svojimi nemirnimi očmi. Pač je enkrat odprl kljun, kakor da hoče zapeti. A kako naj zapoje, ko pa je bil vendar mutast in ni bilo živega glasu v njegovem grlu?

Štef je zmajeval z glavo in si ni vedel razložiti, kaj je prav za prav temu ptiču, ki je tako lepo pikčast in je kos, a vendar niti enkrat ne zapoje, kakor se spodobi kosu. Kljub temu pa ga ni zmerjal več, še celo gladil ga je po mehkiem perju, ker ga je imel rad, čeprav ta kos ni bil prav nič tak, kot so drugi kosi.

Z njim je hodil brez skrbi po gozdu. Kos je letel za njim in ga je našel z največjo lahkoto, pa naj se mu je skril v še tako gost grm. Spremljal ga je domov in je tam zletel naravnost v kletko, kjer se je nazobal in napil in naspal po mili volji.

Štef ni šel nikamor z doma brez svojega kosa. Otroci so se čudili temu in ga zavidali. Trije paglavci so se celo domenili, da ukradejo Štefu lepo pikčastega ptiča. Počakali so ga na samoti in navalili z vso silo nanj. Štef se jih je otepal z obema rokama. Enega je celo prekotalil na tla. A kaj je to pomagalo Štefu, ko pa se je paglavec naglo pobral in so vsi trije še huje navalili nanj. Že so ga imeli na tleh, dva sta ga krepko držala, a tretji je že segal z rokami po ptiču, ki je nemirno frfotal nad Štefom.

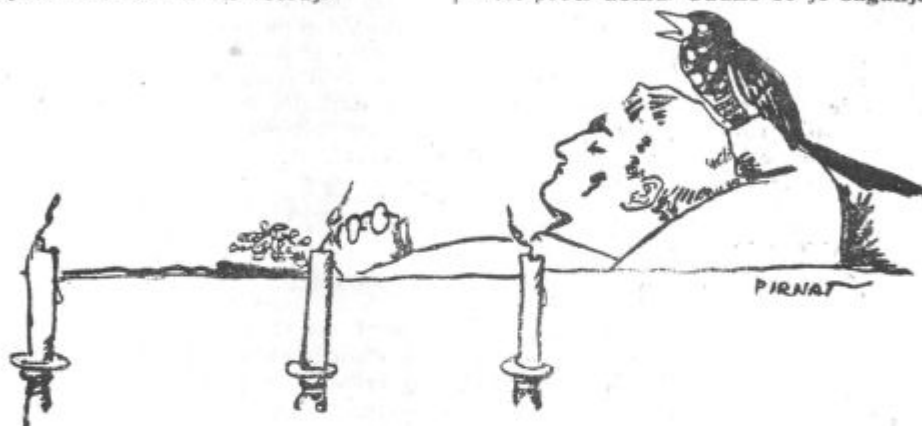
Paglavec ga je skoro že imel v ro-

ki. A tedaj se mu je kos silovito zaprašil v obraz. S kremplji je praskal, s kljunom kljuval, da je bolelo in se je ulila kri po obrazu. Paglavec je zavriskal od bolečine in se zagnal v gozd. A kos je bil že pri obrazu drugega paglavca, ki pa ni čakal, da se mu po licu poeedi kri, temveč je naglo planil v goščavo, a za njim tudi tretji paglavec.

»Ti prebiti kosekl« je pohvalil Štef svojega ptiča in ga božal po perju. »Peti sicer ne znaš, a za človeka se potegneš, kot se ne zna nihče. Pa si zdaj moj še boli, kot si bil včeraj.«

Kakor blisk se je kos spustil za njim. Pričel je frfotati nad tolmunom, ki se je že pomiril in je bil zdaj čist kot zrcalo. Razločno se je videlo Štefa, ki je ležal na dnu in krčevito držal v roki šopek mežikljev in ga stiskal k prsim. Kos je obupno frfotal in se zagagnjal v tolmun. A voda ni pustila, da bi šel k Štefu in ga s kljunom pobožal in ga zbudil, kakor ga je tolikokrat doma na postelji.

Kos je naposled izprevidel, da je vse njegovo prizadevanje zaman. Jadрно kakor veter se je dvignil iz globeli in letel proti domu. Čudno se je zagagnjal

In sta šla dalje v gozd. Štef se je domislil, da jutri mati praznuje svoj god. Zato pa se je hotel prav posebno postaviti. Najlepših pomladnih mežikljev natrga na skalah, jih povije v velik šopek, a šopek postavi na mizo, da bo ves dan prijetno dehtel v izbi materinemu godu na čast.

Prišel je do skalovja, ki se je navpično dvigalo sredi gluhe gorske globeli. Pod skalovjem se je penil deroč potok in skalal iz tolmuna v tolmun. Štef ni prav nič odlašal in se je visoko splazil na skalo. Tam so rasli najlepši mežiklji in bilo jih je toliko, da se je od veselja zasmeljal in jih trgal, samo trgal. Kos je čepel nad njim na ostrem robu in mu mežikal z obema očesoma.

Štef je imel v roki že velik šop mežikljev. Še zadnjega je hotel utrgati in se je vzpel kvišku. Z roko se je oprijel skale, da bi se zadržal v višini. A skala je bila krhka, zamajala se je in je z glasnim ropotom strmoglavila v prepad. Tudi Štef je omahnil in zdrknil za njo. Z glavo se je na vso moč zadel ob steno, a že v naslednjem trenutku je padel v tolmun, kjer je obležal mrtev.

v izbo in iz izbe, da so domači postali pozorni nanj. Že to se jim ni zdelo v redu, da se je kos vrnil brez Štefa, in zaslutili so nesrečo. Naglo so šli za kosom, ki jih je vodil naravnost v gorsko globel, kjer se je pričel zagagnjati v tolmun. Pogledali so tja, videli mrtvega Štefa in ga potegnili iz tolmuna.

Doma so ga položili na visok oder. V roki so mu pustili šopek mežikljev in so prižgali sveče okrog njega in ga obsuli s pomladnim cvetjem. Kos je frfotal nekaj časa okrog odra. Potem pa se je vsedel nad dečkovo glavo in ga gledal nepremično. Ko se je oglasil na vasi zvon, ki je pozvanjal mrtvemu Štefu, se je kos nenadoma stresel in odprl kljun. In čudo — zapel je prvič v življenju, a je pel še bolj žalostno nego zvon na vasi. Domači so jokali, ko so ga slišali, in bilo jim je za Štefom še bolj hudo.

Vso pot do groba je kos frfotal nad belo krsto. Ko so ljudje zagrebli Štefa, so odhajali drug za drugim domov. Le kos je čepel na svežem grobu in prepeval neutrudno svoje žalostne pesmi. Šele zvečer je odketel v gozd, a se je drugo jutro zopet vrnil. Od zdaj na-

prej je prihajal trikrat na dan na grob in trikrat zagostolel svojo pesem, da je bil mrtev Štef v grobu gotovo vesel in je sam pri sebi hvalil svojega lepo pikčastega prijatelja.

A najbolj čudno je, da je kos prihajal tudi pozimi na grob in je tudi pozimi prepeval, česar ne dela noben drug kos. A njegova pesem pozimi ni bila žalostna kakor spomladi in poleti. Bila je vesela, da je bilo človeku sredi snežnega meteža prav prijetno v srcu in bi bil najrajši za kosom zapel, če bi bil znal peti tako, kot je znal kos.

Belo pikčasti kos je zdaj našel v gozdu družico. Z njo je zgradil udobno gnezdo in z njo zvalil iz jajčec tri koske. Vsi so bil lepo pikčasti in so znali prav tako lepo prepevati kot oče, ki jih je vodil tudi pozimi s sabo na Štefov grob. Tam pa so prepevali, da so snežinke še bolj veselo plesale skozi gorski svet.

Štefov grob je danes že davno prekopan in njegov belo pikčasti kos že davno mrtev. A vendar se še dandanes včasih zgodi, da se sredi snežnega meteža nenadoma oglasi kosovo petje. Nihče ne ve, odkod prihaja to petje in zakaj se glasi. Le naš stari oče ki-ma z glavo in se razgleduje po snežinkah, ki se gosto usipljejo z neba.

»Štefov kos spet prepeva«, mrmra stari oče, da ga komaj slišimo. »Da, da — Štef je bil pobič, da ga zdaj goršega ni na svetu. In njegov kos je bil kosek, da ga zdaj ne najdeš lepšega v gozdu. Hm, Štef in njegov kos...«

Naš stari oče ve vse, kar se godi po svetu. Zato pa vemo, da je resnica vse, kar nam je pravil o Štefu in njegovem kosu, čigar potomci še dandanes pojejo v najhujši zimi. Če bi ne bilo res, bi nam gotovo ne bil povedal vsega tega...

LOJZE ZUPANC:

Skopuška mati

(Belokrajinska)

V starodavnih časih je živel v Novi Lipi stara ženska, ki pa je bila pri vseh sosedih nepriljubljena. Da, trdili so o njej celo to, da sredi noči vstane, zajaše metlo ter odjaše na Klek med zlovešče čarovnice.

Imela pa je ta ženska edinega sina, ki ga pa ni marala. In kadar koli jo je sin poprosil za denar, zmerom se je zgovarjala, da nima niti božjaka v hiši. Vsi pa so vedeli, da je ženščura bogata in da ima cvenka ko vrab toče... Kajti ničesar ni imela; niti zemlje niti živine, pa je vseeno dobro živel. Imela je sicer bajto, toda zidu tudi ni jedla...

Tudi sin je zvedel za ugibanja sosedov. In ko je ženska zbolela, je stopil k njeni postelji ter dejal:

»Mati, če ste res moja rodna majka, dajte mi denar, ki ga imate v skrinji. Na onem svetu ne boste ničesar rabili, jaz pa bi si rad kupil zemljo ter kmetoval.«

»Poberi se, grdun!« je zavreščala. »Ničesar nimam.«

Sredi noči pa je — četudi slabotna, da se je vlekla po vseh štirih — vstala, odprla skrinjo, zagrabila v vreči ves denar in odšla z njim za bajto. Tamkaj je izkopala jamo in sodnjala:

»Denar je moj. Na Kleku sem si ga pridobila. Četudi moram umreti, nič

zato. Moja duša se bo vračala na Klek. In kadar mi bo sila za denar, se bom povrnila sem in ga izkopala.«

Te besede stare skopulje pa so prebudile sina, ki je tačas spal v gornjici

Vstal je in se po prstih prithotapil do okna. Potlej je tamkaj oprezal, kaj počenja njegova skopuška mati. — — —

Ko je bila jama izkopana, je ženska položila vanjo vrečo z zlatniki, zagrebala jamo in odšla v bajto, odkoder se

je znova vrnila s črno mačko. Kje je dobila to mačko, sin ni vedel, kajti pri hiši je dotlej še ni opazil. Žensčura pa je pograbila mačko za rep in jo položila na mesto, kjer je bil zakopan denar, rekoč:

»S čemer zaklenjeno — s tem naj bo odklenjeno!«

Potlej je težko hropeč odšantala nazaj v izbo, legla na posteljo in za večno zaspala...

Ko je zjutraj sin vstal, je bila njegova skopuška mati mrtva. Bil je sirota, reven pa tako, da mu v vsej Beli Krajini ni bilo enakega. Spomnil se je, kako je mati sredi noči zakopavala denar v zemljo. Pograbil je kopačo in se pognal za hišo. Hotel je izkopati jamo, toda zemlja je bila trda ko skala. Potlej se je domislil, kaj je dejala mati,

ko je denar zagrebla. Odšel je nazaj v hišo ter pograbil mačko, ki se je plazila okoli postelje, na kateri je ležala mrtva skopulja. Prijel je mačko za rep in pohitel z njo za hišo. Položil jo je na tisto mesto, rekoč:

»S čemer zaklenjeno — s tem naj bo odklenjeno!«

Maček je zaprhal in se mu izmuznil iz rok. Praščil je proti samemu Kleku, kakor da bi mu gorelo pod šapami...

Sin pa je pričel znova kopati. In zemlja je bila zdaj mehka, da je kmalu prišel do vreče z denarjem.

Pokopal je mater, zapustil hišo in si z denarjem, ki ga je izkopal, kupil na Hrastu lepo hišo z njivami in trtjem. Zaživel je veselo. In tam, kjer je on nekoč kmetoval, še danes gospodarijo njegovi potomci — Hrastovljani...

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Prav žal mi je, da izhaja »Mlado Jutro« samo ob nedeljah, ker ga tako rada čitam. Danes sem se pa tudi jaz ojunčila in Te prosim, da me sprejmeš v vrsto Tvojih dopisnikov. — Povedati Ti moram, stric Matic, da sem tudi jaz precej pozabljiva, zlasti če mi mamica kaj naroči kar meni ne prija. Nisem pa tako pozabljiva, kakor profesor Vsezna, ki ni plačal, kar je popil, zamenjal klobuk, vzel namesto dežnika palico tujemu gospodu in pozabil celo na svoje galoše. Kaj praviš, stric Matic, kako bi ga kregala njegova žena, da ga ni na vse to opomnil natakár?

Pozdravlja te prav lepo

Jurica Macarol,

učenka 4. r. osn. šole v Šoštanju

Dragi stric Matic! Nadam se da mi nečete odbiti moje prvo pismo ako pišem hrvatski jer neznam slovenski govoriti, ali razumijem sve, te rado čitam »Mlado Jutro«. Odučila sam, da napišem štó najradje čitam. U starom »Jutru« volim čitati »Zakleti grad« i »Vsak dan ena«, a u »Mladom Jutru« »Kaj pišejo Jutrovčki«.

Molila bi, da se moje skromno pismo ne bi našlo u košu sa drugim slabim spisima.

Alica Jurković,

učenka III. razr. osn. škole u Zagrebu.

Franjo Prime — dijak:

Spet v šoli

Spet smo se zbrali v hramu učenosti ki kot magnet nas vedno k sebi vleče, da v njem nabrali bi si polne vreče — ne cvekov — ampak učenosti!

Minil je, dragi, zlati čas prostosti! Nabrusimo si uma svetle meče, študirati pričnimo zdaj goreče, da h koncu leta spet ne bo bridkosti!

Seveda — zdaj bo vsakdo hitro rekel »Sigurno zdelal letos bom z odličko!« Na koncu leta pa, ko se bo že opeknel,

dejal bo, da je šola pravi pekel. da ga profesor X. je vzel na piko — drugače pa gotovo zdelal bi z odličko!

.....

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil »Jutra« so pravilno rešili:

Zdenka Dolinar, uč. iz Radeč pri Zidanem mostu, Vlasta Možina, uč. I. razr. v Šoštanju, Štihl Slavko, dijak v Ljubljani, Jurica Macarol, uč. IV. razr. v Šoštanju, Štili Slavko, dijak III. d. razr. real. gimn. v Ljubljani, Jagoda Vigele, uč. V. razr. v Slovenski Bistrici, Sonja Buolič, dijakinja v Ljubljani, Dragica in Miljena Jenčič, dijakini v Ljubljani!

Hribčev Gregec

V »Mladem Jutru« smo posvetili do- slej pozornost že dvema knjigama, ki jih je te dni poslala v svet marljiva in podjetna Mladinska matica odsek sek- cije JUU za dravsko banovino in sicer Ravljenovemu »Grajskemu vrbacu« in Hudalesovim »Zgodbam o bombažu«. V isti založbi je izšla tudi povest za mladino z naslovom »Hribčev Gregec«. Pisatelj Venceslav Winkler nas je po- vedel s svojim spisom v tiste čase, ko je bil kmet še graščinski podložnik in so Turki požigali slovenske vasi. Hrib- čev Gregec je doma v mali vasi Prikraj na Notranjskem. Njegovega očeta so zaprli v grad Nadliško. Vsa prizadeva- nja, da rešijo očeta iz grajskih lukenj so bila zaman, žalostna se vrnela Hrib- čev Gregec in njegova mati domov v Prikraj. Pisatelj vplete v povest skrb- nega strica Ahaca, zahrbtnega župana Košuto, lažnega romarja Čelarja in druge. Posebno živo je opisan prizor s tovorniki. V Prikraj in vse ostale kr- ščanske kraje dospe novica, da so v de- želi Turki. Gregec in njegovi začno spravljati živino in imetje, oče pa je še vedno v gradu zaprt. Turki ujamejo več žrtev, med njimi sta tudi grajski gospod Andraž in mali Gregec. Mlad! Prikrajec reši iz turške sužnjosti hu- dobnega gospoda in srečno dospeta oba v naročje domačih. Mali Notranjec je rešil mogočnega gospoda gotove smrti. Taka je vsebina v kratkem.

Povest je pisana tako, da bodo mla- di čitatelji dobili pregledno sliko živ- ljenja iz tistih časov, ko so še grmade sporočale tužne novice in so grajski valpti vihteli biče preko ramen svojih podložnikov.

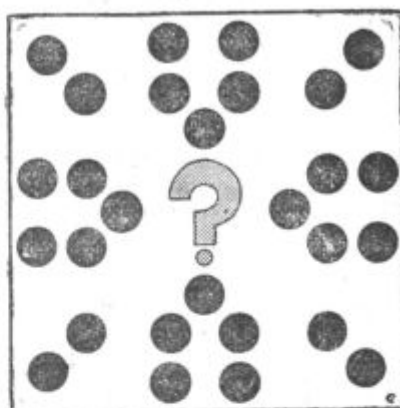
Knjiga je tudi ilustrirana, ilustracije Masima Sedeja pa so bile izdelane naj- brže za drugačen format knjige.

Venceslav Winkler, ki je znan tudi kot sotrudnik »Mladega Jutra« in je učitelj na Notranjskem, je lepo prodr! v starodavne spomine svojega šolskega okoliša. Otroci segajo radi po knjigi, za ves okoliš, koder se povest dogaja pa je gotovo dobro in poučno berilo tudi za odrasle.

Rešitev rebusa

Skoki zaprto okno skočila, šipe no- bene ni razbila, Svetloba.

Duhovna telovadba z gumbi

Na kvadraten kos papirja razposta- vite 28 gumbov, kakor kaže slika. Če preštejete gumb ob posameznih stran-icah kvadrata, boste dognali, da jih je 9, namreč v vsakem kotu po dva in na sredi pet.

No, — in sedaj prične telovadba! Odvzemite 4 gumb, ostale pa premak- nite tako, da boste našli ob vsaki stranici še vedno 9 gumbov! Otvzemi- te nato 4 gumb in uredite ostanek tako, da bo na vsaki strani ponovno 9 gumbov!

Kvadrat I.

1	2	3	4
O	D	E	R
2			
D			
3			
E			
4			
R			

1. —; 2. nežno bitje; 3. plin; 4. glasbi- lo.

Rešitev križanke „Dim“

Vodoravno: 2. Jona, svit; 3. šop, 4. ga, krajina; 5. Bled, 6. ata; 1. in 4. sku- paj, Julijska krajina.

Navpično: 2. jug, 3. šolar, 7. oni, 8. pajk, 9. Srb, 10. skala, 11. vajt, 12. Ida, 13. tzo